

РЕШЕНИЕ

№ 153

гр. Кърджали, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вергиния Еланчева

при участието на секретаря Симона Иванова
като разгледа докладваното от Вергиния Еланчева Административно наказателно дело № 20235140200309 по описа за 2023 година

Обжалвано е Наказателно постановление № *****/20.07.2022 г., издадено от Началник на РДНСК-К., с което на основание чл.232, ал.1, т.1 от ЗУТ е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1 000 лв. на Д. И. З. с ЕГН *****, адрес гр.К., ул.,Т.“ № **, ет.*, ап.**, във функциите му на главен архитект на Общ. К., за извършено нарушение на чл.148, ал.4 от ЗУТ.

Жалбоподателят Д. И. З. намира издаденото наказателно постановление за незаконосъобразно. Сочи, че не е извършил посоченото в акта и наказателното постановление нарушение, поради което неправилно била ангажирана отговорността му. В тази връзка поддържал направеното възражение срещу съставения АУАН. В производството по установяване на административното нарушение и издаване на АУАН и наказателното постановление били допуснати съществени процесуални нарушения. Моли атакуваното постановление да бъде отменено.

Жалбоподателят в съдебното заседание не се явява, представлява се от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата и моли за отмяна на наказателното постановление. Поддържа съображенията изложени в писмената защита при предходното разглеждане на делото. Твърди, че била нарушена разпоредбата на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН. В атакуваното постановление липсвала конкретизация на формата на вината относно административното нарушение. Доказателствата установявали, че жалбоподателят ползвал законоустановен отпуск, имало и нередовност на заявлението, неплатени такси за заявената услуга. Наказващият орган неправилно подвел нарушението под санкционната норма и в този смисъл то било несъставомерно. Нарушена била и разпоредбата на чл.53, ал.1 вр. чл.28 от

ЗАНН, тъй като не била извършена преценка за маловажност на случая. Аналогични са оплакванията, които пълномощникът на жалбоподателя е изложил и в писмената защита, депозирана по делото при първоначалното му разглеждане, преди връщането от касационната инстанция.

Административнонаказващият орган в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт, който моли оспорваното наказателно постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Твърди, че събраните по делото доказателства безспорно установявали вмененото на жалбоподателя нарушение, а при воденето на административнонаказателното производство не били допуснати нарушения на ЗАНН. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя и писмена защита, в която излага подробни съображения за законосъобразност на атакувания акт.

Районна прокуратура-Кърджали, редовно призована за съдебното заседание на основание чл.62 от ЗАНН, не се представлява.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 26.05.2022 г. свидетелката В. Д. – инспектор в РДНСК-К., извършила служебна проверка по реда на чл.156 от ЗУТ на Разрешение за строеж № **/18.05.2022 г. Същото било издадено от главния архитект на Общ. К. по повод Заявление с вх.№ ***/28.04.2022 г., подадено от А. Р. Ч., за обект: „Външно кабелно ел. захранване на едноетажна масивна вилна сграда с призем в ПИ *****, **, гр.К., с обща дължина на кабелната линия 100.7 метра, през ПИ ***** и ПИ *****“. Свидетелката Д. констатира, че жалбоподателят Д. И. З., във функциите си на главен архитект на Общ. К., е издал посоченото разрешение за строеж след законоустановения 7-дневен срок от постъпване на заявлението. Заявлението било подадено на 28.04.2022 г., а разрешението за строеж главният архитект издал съответно на 18.05.2022 г. Установените при проверката обстоятелства били отразени в Констативен протокол № ***/26.05.2022 г. По този повод на 07.06.2022 г. срещу жалбоподателя бил съставен АУАН за нарушение по чл.148, ал.4 от ЗУТ. Актът бил съставен от В. Д. в присъствие на нарушителя, който го подписал и получил с възражение. На 14.06.2022 г. жалбоподателят депозирал и писмено възражение срещу съставения акт. Същото не било уважено и на 20.07.2022 г. наказващият орган издал атакуваното постановление, с което на основание чл.232, ал.1, т.1 от ЗУТ наложил на жалбоподателя административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 лв. за извършено нарушение по чл.148, ал.4 от ЗУТ.

Горната фактическа обстановка се установява от показанията на свидетелите В. Д. и П. А., които съдът кредитира като логични, последователни и взаимно допълващи се. От показанията на двамата свидетели се установява, че действително фактическата обстановка е такава, каквато е описана в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление. Приетата за установена фактология се потвърждава и от Акт за установяване на административно нарушение от 07.06.2022 г.; Констативен протокол №

*****/26.05.2022 г.; Възражение от 14.06.2022 г. против съставен АУАН; Скица от 13.05.2022 г.; Заявление с вх.№ *****/28.04.2022 г.; Платежно нареждане от 18.05.2022 г.; Писмо до РДНСК-К. от 23.05.2022 г.; Разрешение за строеж № **/18.05.2022 г.; Инвестиционен проект; Констативен протокол от 23.06.2022 г.; Заповед за отпуск № ***/03.05.2022 г.; Заповед № *****/04.02.2022 г.; Писмо-справка от гл. архитект на Общ. К. от 07.04.2023 г.; Разписка за безкасово плащане на такса от 14.02.2022 г.; Писмо-справка от кмета на Общ. К. от 29.05.2023 г.; Заявление с вх.№ *****/07.01.2022 г.; Заповед № **/15.02.2022 г.; Разрешение за строеж № **/25.01.2022 г., както и другите приети по делото писмени доказателства.

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана за нарушение на чл.148, ал.4 от ЗУТ. Разпоредбата на чл.148, ал.4 от ЗУТ предвижда, че разрешението за строеж се издава на възложителя въз основа на одобрен технически или работен инвестиционен проект, когато такъв се изисква. Допуска се разрешение за строеж да се издаде въз основа на одобрен идеен проект при условията на чл.142, ал.2. Разрешението за строеж се издава едновременно с одобряването на инвестиционния проект, когато това е поискано в заявлението. Разрешение за строеж на обекти в защитени територии за опазване на културното наследство се издава при спазване разпоредбите на Закона за културното наследство. Разрешението за строеж се издава в 7-дневен срок от постъпване на писменото заявление, когато има одобрен инвестиционен проект. От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят Д. И. З., който е компетентното длъжностно лице да издаде разрешение за строеж /чл.148, ал.2 от ЗУТ/, действително е осъществил вмененото му административно нарушение. Във функциите му на главен архитект на Общ. К. и по повод подадено на 28.04.2022 г. писмено заявление, той едва на 18.05.2022 г. е издал разрешение за строеж за обект: „Външно кабелно ел. хранване на едноетажна масивна вилна сграда с призем в ПИ *****, **, гр.К., с обща дължина на кабелната линия 100.7 метра, през ПИ ***** и ПИ *****. Безспорно е, че лицето А. Р. Ч. е подал Заявление вх.№ *****/28.04.2022 г., с което е поискал издаване на разрешение за строителство /чл.148, ал.4 от ЗУТ/ за посочения обект. По повод това заявление жалбоподателят е издал Разрешение за строеж № **/18.05.2022 г., което е много след предвидения в ЗУТ срок от 7 дни. След като заявлението е подадено на 28.04.2022 г., главният архитект е следвало да се произнесе най-късно до 05.05.2022 г., но не го е сторил. Установеното деяние безспорно съставлява нарушение на разпоредбата на чл.148, ал.4 от ЗУТ. Неправилно обаче санкцията е наложена на основание чл.232, ал.1, т.1 от ЗУТ, тъй като там се предвижда отговорност за длъжностно лице, което не изпълни или изпълни лошо или несвоевременно задължения, възложени му по този закон, актовете по неговото прилагане и другите правила и нормативи по проектирането и строителството, както и решения и

предписания, основани на тях. Осъщественото от жалбоподателя деяние следва да бъде подведено под санкционната норма на чл.232, ал.1, т.5 от ЗУТ, предвиждаща да се наказва с глоба от 1 000 до 5 000 лв., ако по друг закон не е предвидено по-тежко наказание, *длъжностно лице, което в срок, определен с нормативен акт: не се произнесе по искане за разрешаване, процедиране и одобряване на устройствени планове и техни изменения, за съгласуване и одобряване на инвестиционни проекти и издаване на разрешения за строеж, за съставяне или издаване на строителни книжа, скици, визи за проектиране и други; не извърши проверки или други технически услуги; не отговори на постъпила жалба; не препрати искането, съответно жалбата на компетентния орган.* Изложеното дотук налага съобразно разпоредбата на чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН, настоящата въззивна инстанция да измени наказателното постановление и приложи закон за еднакво наказуемо административно нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, като преквалифицира деянието. По силата на цитирания текст от ЗАНН, въззивният съд разполага с пълните правомощия да преквалифицира административното нарушение без да се налага да изменя фактическата обстановка. В случая фактите, покриващи признаците на нарушението по наказвателната норма чл.232, ал.1, т.5 от ЗУТ са изложени в обстоятелствената част на АУАН и наказателното постановление, а именно, че жалбоподателят не се е произнесъл в срок по искане за издаване на разрешение за строеж. Прецизирането на цифровата квалификация на нарушението не е в състояние да доведе до ограничаване правото на защита на нарушителя, тъй като той се защитава срещу фактите, а не срещу правната им квалификация. Горното няма да доведе до промяна в размера на наказанието, тъй като наложеното такова е в минимално предвиденото от закона - „глоба” от 1 000 лв. Наказание в такъв размер се явява справедливо и съобразено със степента на обществена опасност на деянието и нарушителя.

Извън горепосоченото относно наложилата се преквалификация на нарушението, съдът не констатира да са допуснати нарушения на процесуалните правила или материалния закон, които да съставляват основание за отмяна на атакувания акт. АУАН и наказателното постановление са съставени правилно и законосъобразно, от компетентен орган, съдържат необходимите реквизити по чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Нарушението е пълно описано с всички относими към конкретния състав признаци, посочени са датата, мястото и обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го подкрепят, индивидуализиран е и нарушителя. От изложените в акта и наказателното постановление обстоятелства става ясно какво деяние е осъществено от жалбоподателя, като по никакъв начин не се е стигнало до неразбиране от страна на нарушителя за какво го санкционират, респ. не е било ограничено правото му на защита. Безспорно е установено извършеното административно нарушение, с оглед събраните по делото гласни и писмени доказателства. Действително жалбоподателят е бил в отпуск за периода от 03.05.2022 г. до 05.05.2022 г., но това в конкретния случай не го освобождава от служебното му задължение да спазва законоустановения срок за произнасяне по подаденото заявление за издаване на разрешение за строеж. Заявлението не е постъпило докато главният архитект е бил в отпуск, а още на 28.04.2022 г., т.е. той е разполагал с възможност да вземе отношение по искането. Не само това, жалбоподателят не се е

произнесъл и след изтичане на разрешението му отпуск, а едва на 18.05.2022 г. Неоснователни са и възраженията на жалбоподателя, че причина за забавата била нередовност на заявлението, тъй като липсвала комбинирана скица от регулационния план на общ. К. и ****, гр.К., която главният архитект е изискал с резолюция от 09.05.2022 г. Контролните органи установяват, че такава скица не е била необходима за издаване на въпросното разрешение за строеж, тъй като виза се издавала преди започване на проектирането, а в случая инвестиционният проект вече бил изготвен и одобрен на 17.04.2022 г. от главния архитект на общината. Твърдението за нередовност на заявлението поради неплатена такса за услугата също е неоснователно. По делото е приложено платежно нареждане от 18.05.2022 г., с което А. Р. Ч. е платил на Общ. К. сумата от 1 324.57 лева, като основанието за плащане е „поземлен имот *****, ***** и имот ном. ****“. Налице е и разписка за безкасово плащане от 14.02.2022 г., с която А. Р. Ч. е внесъл в полза на Общ. К. сумата от 175.50 лева, с основание плащане - такса за издаване на разрешение за строеж. От изисканите и постъпили писма-справки от Общ. К. от 07.04.2023 г. и 29.05.2023 г. става ясно, че А. Р. Ч. е платил таксата за издаване на разрешение за строеж още на 14.02.2022 г. по повод подадено заявление за издаване на разрешение за строеж на 07.01.2022 г. и съответно издадено разрешение за строеж от 25.01.2022 г. Последното обаче е било отменено на 15.02.2022 г. със заповед на самия главен архитект, поради допуснатата техническа грешка. След подаденото ново заявление от А. Ч. на 28.04.2022 г., което е за същия обект, платената и невърната на заявителя такса е счетена за платена такса по новоиздаденото Разрешение за строеж № **/18.05.2022 г. Към заявлението от 28.04.2022 г. е била приложена и разписката за безкасово плащане от 14.02.2022 г. за сумата от 175.50 лева, което означава, че е имало документ за внесена такса за услугата по издаване на разрешение за строеж. Що се отнася до платежното нареждане от 18.05.2022 г., то платената с този документ сума е имала съвсем друго основание – платена такса във връзка с процедура по чл.193 от ЗУТ за право на прокарване на отклонения от общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура. Несъмнено нарушението е извършено от Д. З. виновно, тъй като главният архитект на общината е знаел за изискването на чл.148, ал.4 от ЗУТ, но въпреки това не е издал разрешението за строеж в 7-дневен срок от постъпване на писменото заявление. Не е налице твърдяното неспазване на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, тъй като в наказателното постановление съвсем ясно е посочена нарушената законова разпоредба на чл.148, ал.4 от ЗУТ. Съдът не възприема като съществено и неотстранимо нарушение посочването в наказателното постановление на санкционната норма по чл.232, ал.1, т.1 от ЗУТ, вместо относимата по чл.232, ал.1, т.5 от ЗУТ. Това може успешно да бъде преодоляно, чрез преквалификация на нарушението, за което вече бяха изложени съображения по-горе. Процесното деяние не представлява маловажен случай, обуславящ прилагане на чл.28 от ЗАНН, предвид дългия период на забава от страна на жалбоподателя, а и конкретно извършеното не се отличава по степен на обществена опасност от обичайната за този вид нарушения.

С оглед изхода на делото и направената претенция за разноси, на основание чл.63д,

ал.4 вр. ал.1 от ЗАНН следва на административнонаказващия орган да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер определен в чл.37 от ЗПП. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. По силата на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, възнаграждението за защита в производствата по ЗАНН е от 80 до 150 лв. Следва да се има предвид обаче, че делото е върнато за ново разглеждане от РС-Кърджали, поради което на основание чл.226, ал.3 от АПК, настоящият състав следва да се произнесе по искането на процесуалния представител на наказващия орган за присъждане на разноските за водене на делото, вкл. при първото му разглеждане от въззивната и касационната инстанция. В случая, отчитайки вида и количеството на извършената дейност, съдът намира, че на административнонаказващия орган се дължи сумата от общо 300 лв., представляваща направени разноски за юрисконсултско възнаграждение при първоначалното и повторното разглеждане на делото, вкл. сторените пред касационната инстанция при първоначалното разглеждане. Доколкото издателят на наказателното постановление се намира в структурата на Дирекцията за национален строителен контрол със седалище гр.С., именно в полза на същата в качеството ѝ на юридическо лице, следва да бъдат присъдени разноските.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № ***/20.07.2022 г., издадено от Началник на РДНСК-К., с което на основание чл.232, ал.1, т.1 от ЗУТ е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1 000 лв. на Д. И. З. с ЕГН *****, адрес гр.К., ул.,Т.“ № **, ет.*, ап.**, във функциите му на главен архитект на Общ. К., за извършено нарушение на чл.148, ал.4 от ЗУТ, като ПРЕКВАЛИФИЦИРА санкционната норма на административното нарушение по чл.232, ал.1, т.5 от ЗУТ, и ПОТВЪРЖДАВА наказателното постановление в останалата му част.

ОСЪЖДА Д. И. З. с ЕГН *****, адрес гр.К., ул.,Т.“ № **, ет.*, ап.**, да заплати на Дирекцията за национален строителен контрол със седалище гр.С., сумата от 300 лв., представляваща направени разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд-Кърджали по реда на глава 12 от АПК, в 14- дневен срок от съобщението му на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Кърджали: _____